ဆုမြတ်မွန်မွန်
သင်္ကြန်ဂိမ်း
L လင်း

(၁)

"အား ... နွေရောက်ပြီလေ xxx ရိုးတံကျဲကျဲ ... ပင်အိုတို့ အလှချင်း လည်း ပြိုင် ... ဟိုင် ... ဟိုင် ... ဟိုင်"

လင်းထွဋ်က စာလုပ်နေရာမှ အထက်ပါသီချင်းကို အသံဝါဝါကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ဆိုလိုက်လျှင် ဘေးက သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ထရယ်ကြသည် ။ လင်းထွဋ်ကတော့ သူ့စတိုင် အတိုင်း အောက် နှုတ်ခမ်းကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်တွန့်ပြ သည် ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ဖေဖော်ဝါရီလ ကုန်ခါနီးမှာ ကိုပဲ နွေရာသီရဲ့ သရု ပ်ကို စတင်မြင်တွေ့နေရပြီပဲ မဟုတ် လား။ သစ်ပင်ကြီးတွေဆီက ရွက်ကြွေတွေကို လေရူးလေပွေတွေက သယ်ဆောင်သွားပုံဟာ ပျင်းရိခြောက်ကပ် စရာ ကောင်းနေသည် ။ စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေတဲ့ မြင် ကွင်းမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ လေပူတွေက ခပ်နော့နော့၊ ရွက်ကြွေတွေက တရှဲရှဲ၊ ရိုးတံပြိုင်းပြိုင်းနဲ့ ပင်အိုတွေ စသဖြင့် နွေရာသီရဲ့ စတိုင်ဟု ပဲ ပြောရလေမလား။

ဒါပေမဲ့ ရာသီတိုင်းမှာ တော့ သူ့အလှနဲ့ သူ ရှိကြသည် ။ နွေရာသီ ဟာလည်း တစ်မျိုးလွမ်းမောစရာ ကောင်းတာပဲဟု ထင်သည် ။

သူကတော့ သွားရ လာရခက်သော မိုးရာသီထက် နွေရာသီကို ပိုကြို

က်သေးသည် ။ ပြီးတော့ နွေရာသီ မှာ သူတို့ တွေရဲ့ ချစ်စရာအကောင်း ဆုံး ပွဲတော်ကြီးလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။

"ဟိတ်ကောင် ... နွေရာသီကို ခံစားပြီးဆိုတဲ့ သီချင်းကလည်း မင်း အဘိုးခေတ်က သီချင်းကို ဆိုရလား ...

ဒီမှာ ကြည့် ငါဆိုပြမယ် ...

အဟမ်း ...

ငါ့ဦးခေါင်းထက် သစ်ရွက်တွေ ကြွေကျကာမှ ငါသိလိုက်ပြီ xxx တမ်းတလိုက်မိ အတိတ်ရဲ့ နွေဆီ၊ လဲကျလုမတတ် xxx ငါ့ခြေထောက် တွေ xxx ယိုင်လဲကာ ရှေ့ ငါတိုးမရပါ"

"တော်ပါကွာ၊ မျိုးကြီးကြားရင် ထိုင်ငိုနေဦးမယ်၊ ကဲ ... ဘာလုပ်မှာ လဲပြော"

"လာမရှုပ်ပါနဲ့ တော့"

"ဟိတ်ကောင်တွေ လာနောက်မနေနဲ့ ၊ စကားအကောင်းပြောမလို့ ၊ သင်္ကြန်ကျဖို့ က တစ်လလောက်ပဲ လိုတော့တာ ....

ဒီနှစ် ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ ခုချိန်တည်းက စပြီးစီစဉ်ရတော့မှာ ၊ မဏ္ဍပ်ပဲ ဆောက်မှာ လား၊ လည်ပဲလည်မှာ လား၊ ဒါကိုဆုံးဖြတ်ဖို့ မေးနေတာ"

မိုးမြင့်က ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် မေးသည် ။ သူတို့ အုပ်စုမှာ မနှစ်တုန်းက မဏ္ဍပ်ဆောက်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ တခြားသူတွေ ဘ ယ်လိုဖီလင်ရှိလဲ သူကတော့ မသိပေမဲ့ ဒီနှစ်မှာ တော့ သူ မဏ္ဍပ်ဆောက် ဖို့ စိတ်မပါ,ပါ။ ပျော်ရွှင်မှုက မလွတ်လပ်ဘူးဟု ထင်သည် ။ မဏ္ဍပ်နာမ ည ်ကေ ာင ်းမ ရ မ,၁ စိုးရိမ်ရတာနှင့် ဧည့်သည် တွေကို လိုက်ဂရုစိုက်ရတာကြောင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်

မပျော်ရချေ။

ယောက်ျားလေးတွေကို ထိန်းရတာတစ်မျိုး၊ မိန်းကလေးတွေကို စောင့်ရှောက်ရတာ တစ်သွယ်နှင့် သူကတော့ အတော်အာရုံနောက်လေသည် ။

"မနှစ်က ပိုက်ဆံတော့ မြတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သင်္ကြန်ရဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ မခံစားရဘူးလား လို့ ကွာ"

သူတို့ အုပ်စုထဲတွင် ငွေရှာဖို့ အရေးသာ အာရုံထဲအပြည့်နှစ်ထားသော ရှောက်လန်းကတောင် ဤသို့ ဤနှယ် ခပ်ပျော့ပျော့ဆိုသည် ။ ရှောက်လန်းလို မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ငွေရှာဖို့ တစ်ခုတည်းသာသိသော သူကတောင် ဤသို့ဆို လာပြီဆိုတော့ သူတို့ ထဲမှာ အပျင်းတတ်ဆုံး သက်ထူးကတော့ မေးမနေနဲ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေသည် ။

"အဲဒီလို လက်ခံထားရင်လည်း မထွှာပ်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူးမနေနဲ့တော့။ ပါပုတို့ က သူတို့ အိမ်ရှေ့မှာ မဏ္ဍပ်ဆောက်မယ် ပြောတယ် ...

သူတို့ ဆီပဲ သွားကဲမယ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဂျစ်ကားနဲ့ လည်မယ်။ ဒီထက်ကောင်းတာ ဘာအစီအစဉ်ရှိသေးလဲ"

"ရှိသေးတယ်ကွ"

သူ့စကားကြောင့် ကျန်တဲ့ သုံးယောက်က အာရုံစိုက်ကြည့်ကြသည် ။

"ငါတို့ အိမ်ကလူတွေ ဒီနှစ် မန္တလေးသွားကြမယ် ပြောတယ်၊ တစ်အိမ်လုံး အိမ်က ကလေးမတွေလည်း သူတို့ ဇာတိရပ်ရွာကို ပြန်ကြမယ် ...

ဒီတော့ တစ်အိမ်လုံးမှာ ဟောဒီ ဖုန်းမောင်တစ်ယောက်တည်း"

"ဟုတ်လား ... ဟာ ... ဒါဆို မင်းအိမ်ကို ဘိတည်လို့ ရပြီပေါ့"

သူက ဘာမှ ပြန်မဖြေမိဘဲ ဒါပေါ့ဟူသော အထာနှင့် သာ မေးစေ့ကို ပွတ်သပ်နေမိသည် ။

"ဟိတ်ကောင် ... သေချာလို့ လား"

သင်္ကြန်တွင်းဆို ထွက်လိုက်ကြ ဝင်လိုက်ကြဖြင့် အလုပ်ရှုပ်တတ်သော သူ့ကိုကြည့်မရတတ်သော အိမ်သားတွေအကြောင်း တွေးမိကာ မိုးမြင့်က မေးခြင်းဖြစ်သည် ။

"သေချာတာပေါ့၊ သင်္ကြန်မတိုင်ခင် နှစ်ရက်လောက်အလိုတည်းက သွားမှာ "

"ဟာ ... ဒါဆို မင်းအိမ်မှာ စုကဲလို့ ရပြီပေါ့"

"သေချာတာပေါ့"

"ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ။ အိုကေ ... ဒါဆို မဏ္ဍပ်ဆောက်မဲ့ အစီအစဉ်ကို နားလိုက်တော့မယ်၊ ဒီကောင့်အိမ်မှာ အေးဆေးနေပ်ပြီး ကောင်မလေးတွေရဲ့ မဏ္ဍပ်ကိုပဲ လိုက်ရှိုးကြတာပေါ့။ မကောင်းဘူးလား"

"အဲဒီထက် ကောင်းတာတောင် အဲလောက် မကောင်းဘူး"

"ဂွတ်ထ ... ဂွတ်ထ"

"မိုက်တယ်ကွာ။ ဒါဆို သင်္ကြန်တွင်းတစ်ခုလုံး မင်းအိမ်မှာ ပဲ နေပ်ရတော့မှာ ပေါ့။ ဟာ ဟ ... အမိုက်စားပဲ။ ဂေါ်တယ်ဟေ့"

"ဂေါ်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ စားရေး သောက်ရေးက ဘယ်လိုလုပ်မှာ လဲ
"

လူပျင်းသလောက် အစားကပုပ်သေးသော သက်ထူး ပျင်းတိပျင်းရွဲပုံစံနှင့် ပင် လှမ်းမေးသည် ။

"ကိုယ့်အသားကိုယ် လှီးစားကြပေါ့ကွာ"

"ဟင်း"

အိမ်ရှင်ဖြစ်သော သူကပင် မနေနိုင်ဘဲ ဝင်ပြောရသည် ။

"ဟိတ်ကောင်တွေ ... အပြင်မှာ ဝယ်စားလို့ လည်း ရတယ်။ အေး ... အိမ်မှာ လည်း ဘာခက်လဲကွာ။ ရိက္ခာတွေလည်း ဝယ်ထားမှာ ပေါ့ ....

ငါ့အမေကလည်း ငါးပိကြော်တို့ အမဲကြော်တို့ လုပ်ပေးခဲ့မှာ ပါပဲ ....

ထမင်းကို Rice Cooker နဲ့ တော့ ငါလည်း ချက်တတ်ပါတယ်။ ကြက်ကြော်ဆိုလည်း ဆီပူလာရင် ဆီအိုးထဲ ကြက်သားပစ်ထည့်ပေါ့ကွာ။ ဖြစ်နေတာပဲ"

"အေးလေ .... အရေးထဲ မစားရ မသောက်ရမှာ ဘဲ တွေးပူနေတယ်"

"ဒါဆိုရင် ငါတို့ အိမ်တွေကို ပြောရမှာ ပေါ့။ အိုကေ .... ပြီးတာပေါ့။ ဒီနှစ်ကတော့ အလန်းဆုံးဖြစ်ပြီပဲ"

ဘာရယ်တော့ မဟုတ်ပေ။ လွတ်လပ်ခြင်းကို တရားလွန်သုံးစွဲနေကြသော လူငယ်တွေမဟုတ်ပေမဲ့ လူကြီးမိဘတွေ ခရီးသွားခိုက်မှာ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် စုဝေးနေကြရမှာ ကို သူတို့ ပျော်သည် ။ ဒီလို တစ်အိမ်တည်းမှာ စုဝေးသောင်းကျန်းခွင့်ကို သူတို့ ဘယ်တုံးကမှ ရခဲ့ဖူးတာမဟုတ်ချေ။ ဒါကြောင့် သင်္ကြန်မှာ စုဝေးခွင့်ရခြင်းသည် အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုလို ပူနွေးရင်ခုန်စေပါသည် ။

"ကဲ ... ခုချိန်ကစပြီး ရေများများ စုထားရမယ်ပေါ့"

"ဘီယာလေးလည်း စုဦးမှ ၊ သင်္ကြန်တွင်းဆို ဈေးတက်မှာ "

"ဓာတ်ဆီလည်း စုရမယ်ဟေ့"

"ရိက္ခာတွေရော ... ဆန်၊ ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်"

"ဟိတ်ကောင်တွေ မပိုနဲ့ "

"ကဲပါ ... ဒီသတင်းထူးအတွက် အားလုံးပဲ လက်ဝါးလေးတွေ ရိုက်လိုက်ကြစို့"

ရှောက်လန်းက လက်ဝါးထောင်ပေးလျှင် သူတို့ အားလုံးက တညီတညွတ်တည်း လက်ဝါး ရိုက်လိုက်ကြသည် ။ နားထဲမှာ ဥသြတွန်သံ တစ်ချက်ကြားလိုက်ရသည် ဟု ထင်သည် ။ ဩော် ... နွေ ရောက်ခဲ့ပြီ။ သိပ်မကြာမီ သင်္ကြန်လည်း ရောက်ဦးတော့မည်။

*****

(၂)

"သားငယ် ... မေမေတို့ စိတ်ချမယ်နော်။ အိမ်ကို ပြောင်းဆန်အောင်လည်း လုပ်မထားနဲ့ ဦး ... ကြားလား ....

မီးတွေ ဘာတွေ သေချာဂရုစိုက်၊ ညရေးညတာဆိုလည်း နိုးနိုးကြားကြားနေ ... ဟုတ်ပြီလား၊ ဖုန်းကိုလည်း အမြဲတမ်းဖွင့်ထား"

"အိမ်ကိုပစ်ပြီး အပြင်မှာ ချည်းပဲ နေ မနေနဲ့ ဦးနော်။ အပြင်မှာ လည်း ညအိပ် ညနေ မနေနဲ့ ။ ကြားလား"

"အခန်းထဲကို သန့်ရှင်းရေး မလုပ်ချင်ရင်တောင် အပြင်ဘက်တွေ တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ဦး။ အိမ်ထဲမှာ ဖုန်အလိမ်းလိုက် ဖြစ်နေဦးမယ်"

သူ့အမေက တစ်မျိုး၊ သူ့အစ်မနှစ်ယောက်က တစ်မျိုး၊ တစ်ယောက်တစ်မျိုး မှာ နေကြတာကို သူ့အဖေကတောင် ကြားထဲက ကြည့်မရတော့ဘူး ထင်သည် ။

သူတောင် ဘာမှ မပြောရဘဲ သူ့အဖေက ဝင်ပြောသည် ။

"ကဲ ... မှာ တာတွေက မပြီးကြသေးဘူးလား။ အဲဒီလောက်တောင် စိတ်မချရင်လည်း သွား မနေကြနဲ့ တော့"

"အေးလေ ... ပြောလိုက်စမ်းပါ ဖေဖေရာ ... ဟဲ ဟဲ"

"ဟင်း … သားအဖနှစ်ယောက် အခုမှ အတိုင်အဖောက် တော်တော်ညီနေကြတယ်။ ကဲ … ကဲ … ဒါဖြင့်ရင် မေမေတို့ သွားမယ်။ အစစအရာရာ အားလုံးဂရုစိုက်နော် … ဟုတ်ပြီလား"

"စိတ်ချပါ မေမေရာ။ သေရင်တောင် အားလုံးထားခဲ့ရဦးမဲ့ဟာ၊ အဲဒီလောက်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ "

"ဟဲ့ … နင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ"

"ဩော် … မဟုတ်ဘူး လေ။ ကျွန်တော်က တရားသဘောကို ပြောတာပါ၊ ဟဲ … ဟဲ … ဆောရီး"

"နင်တော့နော်။ စကားပြောလိုက်ရင် အမြီးတမ်းပေါက်ကရနဲ့ …

ကဲ … ကဲ … သွားမယ် မေမေရေ"

"တက်တော့ … တက်တော့"

"ကဲ … အားလုံးပဲ ဂရုစိုက်သွားကြမယ်နော်။ ဖြည်းဖြည်းနဲ့ မှန်မှန်ပဲ"

သူ့မိသားစုကို တင်ဆောင်သွားသော စူပါကာစတမ်ကားကြီး မျက်လုံးထဲမှ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် သူက ဟေးခနဲ အိမ်ထဲသို့ပြေးဝင်လာခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ အဝတ်အစားလဲကာ အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်ဆင်သည် ။ သင်္ကြန်ကျဖို့ က သုံးရက်ပဲလိုတော့သည် မဟုတ်ပါလား။ ရိက္ခာတွေ ဝယ်ရဦးမည်။ အားလုံးနှင့် ဆုံရပ်ဖြစ်သော City Mart Market Place မှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးနှင့် ချိန်းထားသည် ။

သူ့ခြံထဲကနေ၍ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်လို့ အပြင်ရောက်ရင်ပဲ မဏ္ဍာပ်တွေကို လှမ်းမြင်လိုက်ရလျှင် ရင်က တစ်ချက်ဆောင့်ခုန်သွားသည် ။ နှာခေါင်းဝမှာ သင်္ကြန်ရနံ့တွေကိုပဲ ရှူရှိုက်လိုက်ရသလိုလိုရှိ၏။ သင်္ကြန်မရောက်သေးပေမဲ့ သင်္ကြန်ရနံ့လေးတွေ သင်းပျံ့နေပုံကို ကြုံဖူးသူတွေ

ကတော့ သိနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သကြ်န်ဆိုလျှင် သူများ တွေကတော့ ဘယ်ကိုပဲ ခရီးထွက်ထွက် သူတို့ အုပ်စုကတော့ ဘယ်ကိုမှ ခရီးမထွက်ချင်ပေ။ ရန်ကုန်သကြ်န်ကလွဲ၍ ဘယ်သကြ်န်ကိုမှ မခံစားတတ်ပေ။ နှစ်တိုင်း ရန်ကုန်သကြ်န်ကိုပဲ ခံစားသည် ။

ပွိုင့်မှာ မီးနီမိနေစဉ်မှာ ပဲ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကြည့်လိုက်လျှင် မိုးမြင့်ထံမှ ဖြစ်နေသည် ။

"ပြော ... ယောက်ဖ"

"ရွှေ့ လာပြီလား။ ငါတော့ ရောက်နေပြီလို့ "

"အေး ... On the way ကွ။ ခဏနေ ရောက်တော့မှာ ပါ"

"ဟုတ်ပြီလေ။ အိုကေ ... ဆီးယူ"

"အေး ... ပြီးရော"

သူက ဖုန်းပိတ်လိုက်ပြီး မီးစိမ်းတာနှင့် ကားကို မောင်းထွက်လိုက်သည် ။ City Mart ထဲမှာ မိုးမြင့်နှင့် အတူ ရှောက်လန်းကို တွေ့ရသည် ။ ခဏကြာတော့ သက်ထူး ရောက်လာသည် ။

ပြီးတော့ သူတို့ ရဲ့ သကြ်န်ရိက္ခာတွေကို City Mart ထဲမှာ ရောက်တတ်ရာရာ လိုက်ကောက် ကြလေသည် ။ သကြ်န်တွင်းမှာ ဈေးတွေ၊ ရှော့ပင်းမောလ်တွေ ပိတ်မှာ မို့ လူတွေကလည်း City Mart ထဲမှာ အလကားပေနေသည့် အလား ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဝယ်ယူအားပေးနေကြသည် ။

လိုချင်တာတွေ ရသောအခါ ကက်ရှာမှာ တမေ့တမောပဲ တန်းစီရင်းမှ ပဲ သူက ပစ္စည်းတစ်ခုကို သတိရသည် ။

"ကြည့်စမ်း ... မေ့နေတယ်။ အားလူးကြော်ဘူးတွေ မေ့နေတာပဲ၊ သီဟိုဠ်စေ့ရော၊ ဟိတ်ကောင် ... ဒီမှာ တန်းစီထားဦး။ ငါ ခဏပြေးလိုက်ဦးမယ်"

"အေး ... နေကြာစေ့လေးပါ ဆွဲခဲ့ပါဦးကွာ။ တီဗွီကြည့်ရင်း ကိုက်ရအောင်လို့ "

"အေးပါ"

သူက သက်ထူးလက်ထဲသို့ ခြင်းကို လွှဲပေးခဲ့ပြီးနောက် စားသောက်တန်းရှိရာသို့ အပြေးအလွှား ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။ လိုအပ်တာတွေယူကာ တန်းစီသောနေရာသို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် ခြင်းကိုသာတွေ့ရပြီး သက်ထူးကိုတော့ မတွေ့ရချေ။ ခိုင်းလိုက်လျှင် သက်ထူးတို့ က အဲလို စိတ်ချ ရတာဖြစ်သည် ။

သူက ခြင်းထဲကို ယူထားတာတွေ ပစ်ထည့်ပြီး ခြင်းကိုမကာ တန်းစီသည့် လူတန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လိုက်သည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ့ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောလိုက်သော စကားသံကို ကြားလိုက်ရ တာ ဖြစ်၏။

"ဟိတ် ... ကြားမဖြတ်ပါနဲ့ ။ စနစ်တကျ တန်းစီပေးပါ"

သူက ငဲ့ကြည့်လိုက်လျှင် သူနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက်ရှိမည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ လူကသာ သူ့ထက်ငယ်ချင်ငယ်မည်။ ပုံစံကတော့ ဆရာကြီးစတိုင်နှင့် ဖြစ်သည် ။

"တန်းစီထားတာပဲ၊ ဒါ ခုနတည်းက ကျွန်တော့်နေရာ"

"ဟက် ... ဘယ်တုံးကလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်စက္ကန့်ကလား"

"ဟာ ... ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ။ ကြာလှပြီ ... နော်။ ဒီမှာ လို

တာထပ်သွားယူနေလို့ ၊ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ ခြင်းကိုအပ်ထားခဲ့တာ ...

ဒီကောင်ကလည်း အရေးထဲ ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး"

"ဘယ်ရောက်သွားရမှာ လဲ၊ သူ့အိမ်မှာ သူရှိမှာ ပေါ့"

ကျလည်း ကျလောက်သောစကားကို သူက ဟက်ခနဲရယ်မိကာ သက်ထူးကိုသာ စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲမိ သည် ။

"ကဲ ... ဖယ်၊ ကျွန်မ အရင်ရောက်တာ"

"ပြဿနာပဲ၊ ဒီက အရင်ရောက်တာပါဆိုနေမှ ၊ ရောက်လို့ ပဲ ဒီခြင်းကြီးက အမောက်အလျှံနဲ့ ဒီနားမှာ ရှိနေတာပေါ့ ...

နောက်မှ ရောက်ရင် ခဏလေးနဲ့ ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ် ရွေးထည့်နိုင်မှာ လဲ"

"ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျွန်မ ရောက်တာတော့ အရင်ပဲ"

"ဟား"

သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းကိုမော့ကာ ဆံပင်တွေကို ကုတ်လိုက်မိသည် ။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ သက်ထူးက အူယားဖားယားဖြင့် အပြေးရောက်လာသည် ။

"ဟိတ်ကောင် ... မင်းက ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ"

"ဟိုဟာ ... ငါ့ကောင်မလေးကို လှမ်းတွေ့လိုက်လို့ ၊ အဲဒါ ဟီး ဟီး"

"အေး ... မင်းက ဖွန်ကြောင်နေ။ ဒီမှာ တန်းက မနည်းစီနေရပါတယ်ဆိုမှ ၊ အခု နေရာပျောက်ပြီ"

သူက ပြောလိုက်တော့မှ သက်ထူးက ဘေးဘီကိုကြည့်ကာ အခြေအ

နေကို ချက်ချင်းသဘောပေါက် သွားဟန်တူသည် ။

"ဟာ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်တို့ နေရာပါ။ ကျွန်တော် ဟိုဘက်ကို ခဏ ပြေးသွားလို့ နေရာလွတ်သွားတာ"

"ဟင်း ... ရှင်တို့ ပြောတိုင်း ယုံရမှာ လား။ မရဘူး။ လူ မရှိရင် နေရာကပျောက်မှာ ပဲ"

သူမက ခပ်တည်တည်ပင် ရှေ့က လူတစ်ယောက်ရှင်းပြီးသွားတာနှင့် သူမရဲ့ ခြင်းကြီးကို ကောင်တာ ပေါ်သို့ တင်ပစ် လိုက်လေသည် ။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်မိသည် ။ ယောကျ်ားလေးနှင့် မိန်းကလေးမို့ ပြဿနာလည်း မဖြစ်ချင်တော့တာကြောင့် ဘာမှ ထပ် မပြောတော့တာ ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင်တော့ လေက်မလေးကို ကုပ်က ဆွဲကာ မ,ပစ်ချင်လှသည် ။ လူလေးက သူ့ချိုင်းအောက်ပဲရှိကာ တကယ့်ကို သေးသေး ကွေးကွေး ကော်ပတ်ရုပ်လေးလို ဖြစ်သည် ။

သူက ငါးပေ ကိုးလက်မရှိသော အရပ်၊ ကစားထားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြောင့် သူနှင့် ယှဉ်လျှင် ကောင်မလေးက ဆင်နှင့် ဆိတ်လို ဖြစ်နေသည် ။ ကောင်မလေးရဲ့ ထိပ်မှာ တက်ထုံးထားသော ဆံထုံးပိစိလေးကို ဆွဲဆောင့်လိုက်ရလျှင်ဖြင့်ဟု သူက အချဉ်ပေါက်ပေါက်တွေးမိပြီးနောက် တစ်ယောက်တည်း ရယ်ချင်သွားသည် ။

ကောင်မလေးကတော့ အလျှော့ပေးလိုက်တာကို အကောင်းအောက်မေ့ပြီး အောက်နှုတ်ခမ်းကို မဲ့ပြီးနောက် ချာခနဲပြန်လှည့်သွားသည် ။ သူက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပခုံးတွန့်မိလေသည် ။

*****